



Právo a judikatúra v praxi

Výber z najzaujímavejších nových rozhodnutí súdov

Obsah:

- 1. Uplatnenie nižšieho majetkového cenzu procesnou stranou, ktorá nie je spotrebiteľom**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/27/2019 zo dňa 29. 5. 2019
- 2. Vplyv miesta konania dražby na jej platnosť**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/58/2018 zo dňa 5. 6. 2019
- 3. Nedostatočná aktivita súdu vo veciach maloletých**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/111/2018 zo dňa 20. 6. 2019
- 4. Charakter náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/36/2019 zo dňa 23. 5. 2019
- 5. Námietka premlčania – rozpor s dobrými mravmi vs. aprobovaný výkon práva**
Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/203/2018 zo dňa 28. 5. 2019
- 6. Následky podania odporu proti platobnému rozkazu len jedným manželom, ak sú žalovaní obaja**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/234/2018 zo dňa 16. 7. 2019
- 7. Zastúpenie právnickej osoby podľa Občianskeho zákonníka**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obdo/57/2019 zo dňa 22. 10. 2019
- 8. Kópia listín ako spôsobilý dôkazný prostriedok v konaní pred súdom**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo/9/2019 zo dňa 16. 7. 2019
- 9. Nemožnosť doručovať rozhodnutie vyvesením na úradnej tabuli, ak má žalovaný evidovaný pobyt na adrese obecného úradu**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/47/2019 zo dňa 16. 7. 2019
- 10. Sprístupňovanie osobných údajov zo súdneho spisu**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžik/2/2017 zo dňa 19. 6. 2019
- 11. K možnostiam kontraktácie v súvislosti s uzatvorením dohody podľa § 262 Obchodného zákonníka**
Uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 10Co/11/2018 zo dňa 27. 9. 2018
- 12. Predžalobnú výzvu treba považovať za úkon jej vyhotovením a odoslaním; nezáleží na tom, či ju adresát prevezme**
Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 11CoCsp/9/2020 zo dňa 7. 7. 2020
- 13. K analogickému použitiu ustanovení o pracovnom pomere na dobu určitú na výkon funkcie starostu**
Uznesenie Krajského súdu Žilina sp. zn. 30S/155/2019 zo dňa 17. 3. 2020
- 14. K absencii identifikácie osoby podpísanej za zamestnávateľa v oznámení o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe**
Rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 8Co/203/2019 zo dňa 26. 11. 2019
- 15. K používaniu superlatívov v súvislosti s klamlivosťou reklamy**
Uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 4Cob/89/2019 zo dňa 13. 6. 2019

1. Uplatnenie nižšieho majetkového cenzu procesnou stranou, ktorá nie je spotrebiteľom

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/27/2019 zo dňa 29. 5. 2019

Anotácia:

Okresný súd Topoľčany rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 6 240,74 €, úrok z omeškania 4,72 €, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 6 240,74 € od 23. marca 2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 238,38 € do zaplatenia a poplatok za poistenie 5,32 € a uvedené povolil žalovanému splácať v mesačných splátkach po 200 €. Žalovaná sa vo veci odvolala. Odvolací súd rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu. Žalovaná podala vo veci dovolanie.

Právna veta:

I keď v preskúmvanej veci išlo o tzv. spotrebiteľský spor, teda spor s ochranou slabšej strany, pre posúdenie prípustnosti dovolania neprichádzalo do úvahy uplatnenie nižšieho majetkového cenzu, t. j. dvojnásobku minimálnej mzdy v zmysle § 422 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Účelom zníženia majetkového cenzu v sporoch s ochranou slabšej strany je totiž podľa dôvodovej správy k C.s.p. zvýšená procesná ochrana slabšej strany, ktorou je v spotrebiteľskom spore spotrebiteľ. Táto zvýšená procesná ochrana spočíva v sprístupnení dovolania i pri nižšej sume peňažného plnenia. Znížený majetkový cenzus sa teda v spotrebiteľskom spore uplatní, ak dovolateľom je neúspešný spotrebiteľ. Pokiaľ je však dovolateľom neúspešný dodávateľ, pre posúdenie prípustnosti dovolania platí majetkový cenzus vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy. Táto interpretácia neodporuje princípu rovnosti zbraní, pretože je všeobecne známou skutočnosťou, že rovnosť subjektov je v určitých sporoch (vzhľadom na postavenie strán) len fikciou, na ktorú zákonodarca v C.s.p. reagoval tzv. pozitívnou diskrimináciou, t. j. osobitnou právnou úpravou sporov s ochranou slabšej strany. Za takéto spory sa považujú spotrebiteľské spory, antidiskriminačné spory a individuálne pracovné spory (§ 290 až § 323 C.s.p.), pričom slabšou stranou v nich je spotrebiteľ, zamestnanec a diskriminovaný. Ochrana slabšej strany spočíva v tom, že sa jej priznáva viac práv za účelom docielenia rovného postavenia s druhou stranou sporu, a teda dôsledného naplnenia princípu rovnosti zbraní.

Právna oblasť: Civilné právo procesné

Právny inštitút: Ochrana slabšej strany

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 160/2015 Z. z. – § 422 ods. 1

2. Vplyv miesta konania dražby na jej platnosť

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/58/2018 zo dňa 5. 6. 2019

Anotácia:

Neplatnosť opakovanej dobrovoľnej dražby vyslovil z dôvodu, že jej I. a II. kolo sa konalo v miestach odľahlých od sídla dražených nehnuteľností. Uvedené, podľa názoru súdu prvej inštancie, vyvolalo nezájem o dražené nehnuteľnosti.

Krajský súd na odvolanie žalovaných rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Poukázal na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd bol v zhode so súdom prvej inštancie toho názoru, že ak predmetom dražby bola nehnuteľnosť určená na bývanie (čo bol i posudzovaný prípad), bolo spravídla v rozpore s požiadavkou primeranosti a vhodnosti stanovených podmienok dražby také určenie miesta konania dražby, ktoré v dôsledku jeho neprimerane veľkej vzdialenosti od draženej nehnuteľnosti obmedzilo možnosť účasti na dražbe tých záujemcov, pre ktorých mohla byť geografická poloha nehnuteľnosti rozhodujúca.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný 1/.

Právna veta:

Dovolací súd poukazuje na to, že závery rozhodnutia sp. zn. 4 Cdo 100/2012 nemožno „paušálne“ vzťahovať na všetky prípady dobrovoľnej dražby, u ktorých miesto konania dražby bolo vzdialenejšie od miesta draženej nehnuteľnosti, ale iba na také, kedy takto určené miesto konania dražby skutočne mohlo ovplyvniť účasť dražitelov (z blízkeho okolia) na nej, resp. ak by ich účasť bola z tohto dôvodu sťažená (čo však nebol posudzovaný prípad). Dovolací súd zastáva názor, že samotná vzdialenosť miesta konania dražby od miesta draženej nehnuteľnosti nemusí byť vždy dôvodom vyslovenia neplatnosti dražby, ale dôvodom jej neplatnosti bude vždy vtedy, ak táto vzdialenosť viedla, prípadne spôsobila ohrozenie alebo porušenie práv dražbou dotknutých osôb, a to napríklad tak, že im hoci len nepriamo znemožnila účasť na dobrovoľnej dražbe (t. j. ak táto vzdialenosť bola neprimeraná od draženej nehnuteľnosti). Za neprimerané, možno „bez ďalšieho“ považovať iba také miesto konania dražby, ak ním je v prípade dražby bežnej nehnuteľnosti (bytu alebo rodinného domu) určenej na každodenné bývanie, miesto vzdialené niekoľko stoviek kilometrov od miesta, v ktorom sa dražená nehnuteľnosť nachádza (nie vzdialenosť do 100 km).

Právna oblasť: Občianske právo

Právny inštitút: Dobrovoľná dražba

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 527/2002 Z. z. – § 11 ods. 1

3. Nedostatočná aktivita súdu vo veciach maloletých

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/111/2018 zo dňa 20. 6. 2019

Anotácia:

Najvyšší súd SR v dovolacom konaní rozhodol tak, že zrušil rozhodnutie Krajského súdu, a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spor spočíval v tom, že matka maloletých detí namietala, že odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevyjadril k jej zásadnému odvolaciemu argumentu matky, že úpravou styku starej matky fakticky dôjde aj k rozšíreniu styku maloletých s otcom, ktorý je oprávnený sa s deťmi stretávať len za osobnej prítomnosti matky z dôvodu jeho gamblerstva, alkoholizmu a drogovej závislosti. Dovolateľka v odôvodnení rozhodnutia žiadneho z nižších súdov nedostala odpoveď na otázky, či v prípade určenia styku maloletých detí s konkrétnou blízkou osobou je alebo nie je možné posúdiť úpravu styku maloletých s blízkou osobou ako zásah a obmedzenie rodičovských práv a povinností rodiča, ktorému boli deti zverené do osobnej starostlivosti, keď práve tento rodič nesie primárnu zodpovednosť za maloleté deti a za ich rozvoj, a teda má právo rozhodovať aj o tom, ktoré prostredie je pre dieťa vhodné a ktoré nie, či je súd povinný sa zaoberať záujmami maloletých detí, a to každým dieťaťom s ohľadom na jeho špecifické potreby zvlášť, či je súd povinný skúmať, či skutočne dochádza k obmedzeniu styku blízkej osoby s maloletým dieťaťom a vykonať v tomto smere plnohodnotné dokazovanie, či je súd povinný skúmať, či by v prípade obmedzenia styku konkrétnej blízkej osoby s maloletým dieťaťom došlo k ohrozeniu citového, rozumového a mravného vývoja maloletého dieťaťa, či je súd pri rozhodovaní v tejto veci povinný vykonať znalecké dokazovanie, obzvlášť v prípade, kedy maloleté dieťa nie je schopné jednoznačným spôsobom vyjadriť svoj vlastný názor, či je súd povinný skúmať rodinné pomery blízkej osoby, ktorej styk s maloletými deťmi sa upravuje a do akej hĺbky, či je súd povinný skúmať vhodnosť prostredia, do ktorého sa blízka osoba celkom zjavne chystá maloleté deti v rámci úpravy styku doviesť a schopnosťou blízkej osoby vhodnosť tohto prostredia dôsledne posúdiť a či je vhodné upraviť dopoludňajší styk maloletých detí s blízkou osobou v ten istý deň, v ktorom už popoludní majú upravený styk s otcom, a či takýmto spôsobom nedochádza k obchádzaniu súdneho rozhodnutia, ktorým bol styk otca s maloletými deťmi upravený s obmedzením spočívajúcim v povinnej prítomnosti matky. Tieto otázky neboli dosiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešené a podľa dovolateľky bez zodpovedania týchto otázok sa rozhodnutia oboch nižších súdov javia ako arbitrárne, založené na svojvôli oboch súdov a takýto postup súdov považuje za rozporný s rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu SR. Z týchto dôvodov navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho súdu, aj súdu prvej inštancie a vec vrátiť druhému z nich na ďalšie konanie, alternatívne, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil.

Právna veta:

Možnosť praktického prevzatia argumentácie súdu prvej inštancie odvolacím súdom nezbavuje odvolací súd povinnosti hoc aj len veľmi stručne a úmerne okolnostiam konkrétneho prípadu reagovať na argumentáciu z odvolania -prinajmenšom tak, že sa poukáže na tie odvolacie námietky, ktoré sú iba opakovaním už súdom prvej inštancie neprijatej argumentácie (ku ktorej však takýto súd zaujal adresné stanovisko, alebo aspoň zrozumiteľne vysvetlil, prečo táto bola bez právneho významu) a v prípade iných námietok odvolací súd ozrejmi, prečo spôsob nazerania na problém neboli spôsobilé ovplyvniť.

Absencia vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími tvrdeniami matky, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné, je totiž tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

Právna oblasť: Civilné právo procesné

Právny inštitút: Dovolanie, Styk rodičov s deťmi

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 160/2015 Z. z – § 420 písm. f)

4. Charakter náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/36/2019 zo dňa 23. 5. 2019

Anotácia:

Najvyšší súd SR rozhodol v dovolaní tak, že zrušuje rozhodnutie vo výroku, ktorým bol rozsudok Okresného súdu zmenený tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni do 3 dní náhradu mzdy vo výške 406,58 €. Spor spočíval v tom, že žalovaná navrhla žalobkyni skončenie pracovného pomeru dohodou, žalobkyňa ale na jej návrh nepristúpila a žiadala, aby jej bolo umožnené pracovať. Žalovaná listami vyzvala žalobkyňu na nástup do zamestnania a neskôr jej tiež listom doručeným žalobkyni adresovala okamžité skončenie pracovného pomeru. V okamžitom skončení pracovného pomeru žalovaná poukázala na povinnosti zamestnanca, ktoré žalobkyňa porušila tým, že v uvedených dňoch nenastúpila do zamestnania a svoju neprítomnosť neospravedlnila. Žalobkyňa listom oznámila žalovanej, že nesúhlasí s okamžitým skončením pracovného pomeru a trvá na ďalšom zamestnávaní. Na základe výsledkov dokazovania sa zistilo, že žalovaná znemožnila žalobkyni výkon práce tým, že zamedzila jej vstupu na pracovisko (odobrala jej všetky kľúče) a zároveň dala najavo, že nemá záujem ďalej ju zamestnávať (odňala jej mobilný telefón a aj tablet s objednávkami zákazníkov).

Právna veta:

Táto náhrada nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť preto, že mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne skončil pracovný pomer so zamestnancom.

Právna oblasť: Pracovné právo

Právny inštitút: Nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 311/2001 Z. z – § 79 ods. 2

5. Námiетка premlčania – rozpor s dobrými mravmi vs. aprobovaný výkon práva

Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/203/2018 zo dňa 28. 5. 2019

Anotácia:

Najvyšší sud SR zamietol dovolanie žalovaného s poukazom na jeho neodôvodnenosť. Žalobca napadol rozhodnutie Krajského súdu, ktorý zmenil rozhodnutie Okresného súdu tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Spor spočíval v tom, že žalobca – peňažný ústav, ktorý má v predmete činnosti poskytovanie úverov, a teda má profesionálnu povinnosť si striehnuť ich riadne splácanie či splatenie, resp. zabezpečenie splatenia, bezdôvodne dôveroval opakovaným sľubom dlžníkov a následne došlo k uplynutiu premlčacej lehoty. Súd skúmal, kedy došlo k premlčaniu nároku žalobcu na uplatnenie svojho práva na súde. Žalobca uplatňoval svoj nárok voči žalovaným v 4 ročnej premlčacej lehote, avšak v danom prípade, s poukazom nato, že išlo o spotrebiteľský spor, žalovaný podali námietku premlčania z dôvodu, uplatňujúcej sa 3 ročnej premlčacej doby, resp. lehota, ktorá je pre spotrebiteľa priaznivejšia (v tomto prípade 3 ročná). Dovolateľ/žalovaný taktiež napadol námietku premlčania, na základe ktorej bol jeho nárok na súde zamietnutý, ako neprijateľný, a konanie žalovaných ako v rozpore s dobrými mravmi.

Právna veta:

Postup podľa § 3 ods. 1 OZ má miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných prípadoch, keď voči strane konania by nepriznanie jej nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, prípadne kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. Je potrebné skúmať, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi, či strana konania, ktorá sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi, postupovala s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou vigilantius iura, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich.

Právna oblasť: Občianske právo

Právny inštitút: Občianskoprávne vzťahy a ich ochrana

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 40/ 1964 Zb. – § 3 ods. 1

6. Následky podania odporu proti platobnému rozkazu len jedným manželom, ak sú žalovaní obaja

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/234/2018 zo dňa 16. 7. 2019

Anotácia:

Žalobca uplatnil dovolací dôvod § 420 písm. d/ a f/ CSP. Dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 420 písm. d/ CSP je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej, alebo rozhodnutie ktorým sa konanie končí, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo (prekážka res iudicata). Žalobca vo svojom dovolaní uviedol, že existuje prekážka veci rozhodnutej, nakoľko v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo a to platobným rozkazom Okresného súdu Poprad z 26. augusta 2015, č. k. 7 C 285/2015-28. V súvislosti s tým namietal, že odpor bol podaný len zo strany žalovanej 2/, a preto vo vzťahu k žalovanému 1/ mal platobný rozkaz nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť nakoľko v danom prípade ide o samostatné procesné spoločenstvo, pri ktorom podanie odporu jedným zo žalovaných nespôsobí zrušenie platobného rozkazu pre všetkých žalovaných. Žalobca však opomenul, že žalovaní dlžníci boli manželia, ktorí by pohľadávku veriteľa uspokojovali z BSM. Najvyšší súd dovolanie zamietol.

Právna veta:

V danom prípade z hľadiska posúdenia opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii prekážky veci právoplatne rozsúdenej (res iudicata) bolo významné to, že v čase uzatvárania zmluvy o splátkovom úvere boli žalovaní 1/, 2/ manželmi, čo vyplýva z obsahového spisového materiálu. V čase vydania platobného rozkazu dňa 26. augusta 2015 č. k. 7 C 285/2015-28, išlo o pohľadávku 1 280,65 eur s príslušenstvom, ktorá spadá do nevyporiadaného bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Vychádzajúc z uvedeného odpor podaný jedným dlžníkom, ktorý je spoluvlastníkom k nevyporiadanému bezpodielovému spoluvlastníctvu manželov, má dopad aj na druhého z bývalých manželov. Ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ktoré boli v čase rozhodovania predmetnej veci platné) boli v tomto smere správne aplikované, dovolací súd uvádza najmä § 174 ods. 2 veta prvá OSP, nakoľko v danom prípade ide o nerozlučné a nútené procesné spoločenstvo na strane žalovaných 1/, 2/. Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v predmetnom spore prekážka veci právoplatne rozhodnutej nejestvuje, nakoľko odpor, ktorý podala žalovaná 2/, ako bývala manželka žalovaného 1/, sa vzťahoval aj na žalovaného 1/, a preto dňom podania takéhoto odporu bol platobný rozkaz zrušený a súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie. Preto nemôžeme hovoriť o dvoch popri sebe existujúcich a totožných právoplatných rozhodnutiach, a teda nemôžeme hovoriť ani o prekážke res iudicata, ktorú dovolateľ namietal dovolacím dôvodom § 420 písm. d/ CSP

Právna oblasť: Civilné právo procesné

Právny inštitút: Prekážka res iudicata

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 160/2015 Z. z. – § 420 písm. d) a f)

7. Zastúpenie právnickej osoby podľa Občianskeho zákonníka

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obdo/57/2019 zo dňa 22. 10. 2019

Anotácia:

V posudzovanej veci dovolateľ považuje za odvolacím súdom nesprávne právne riešenie otázky, či všeobecné (generálne) plnomocenstvo udelené splnomocnencovi právnickou osobou je platný alebo neplatný právny úkon, a tiež otázku posúdenia povahy plnomocenstiev, ktoré udelil žalobca pani P. M., 13. novembra 2014 resp. 30. januára 2015, ako všeobecných (generálnych) plnomocenstiev.

Právna veta:

Ustanovenie § 20 ods. 1 OZ predstavuje všeobecné vymedzenie subjektov, prostredníctvom ktorých robí právnická osoba právne úkony navonok, keďže právna úprava vychádza z toho, že právny úkon štatutárneho orgánu za právnickú osobu nie je konaním v zastúpení, ale priamym – osobným konaním právnickej osoby. Citované ustanovenie síce uvádza, že právne úkony právnickej osoby vo všetkých veciach robia štatutárne orgány, avšak táto konštrukcia je použitá práve pre vymedzenie univerzálneho oprávnenia konať v mene právnickej osoby a nepredstavuje preto obmedzenie, resp. vylúčenie zastúpenia právnickej osoby. Z hľadiska osoby splnomocnenca, základné požiadavky na jeho osobu ako zástupcu vyplývajú zo spoločnej úpravy zastúpenia, pričom splnomocnencom nemôže byť osoba, ktorá nie je sama spôsobilá na právny úkon, o ktorý ide, ani osoba, ktorej záujmy sú v rozpore so záujmami splnomocniteľa (§ 22 ods. 2 OZ). Pri plnomocenstve udelenom právnickej osobe vzniká právo konať za splnomocniteľa štatutárnemu orgánu tejto osoby alebo osobe, ktorej tento orgán udelí plnomocenstvo. Podľa § 33a OZ ak je splnomocnencom právnická osoba, splnomocnenec je oprávnený udeliť plnomocenstvo inej osobe, aby namiesto neho konala za splnomocniteľa. Pokiaľ je splnomocnencom právnická osoba, právo konať za splnomocniteľa má okrem štatutárneho orgánu aj iná osoba, ktorej právnická osoba udelí plnomocenstvo, pričom zákon žiadne obmedzenia vo vzťahu k „inej osobe“ ani z hľadiska požiadaviek na jej osobu a ani k rozsahu takého plnomocenstva nevymedzuje. Oprávnenie udeliť plnomocenstvo právnickou osobou teda Občiansky zákonník vyslovene predpokladá a pripúšťa. Na osobu splnomocniteľa zákon nekladie osobitné požiadavky okrem toho, že splnomocniteľ musí byť nevyhnutne spôsobilý na právny úkon, ktorý má v jeho zastúpení splnomocnenec vykonať. Nie je rozhodujúce, či je osobou splnomocniteľa fyzická alebo právnická osoba, a preto je plnomocenstvo oprávnená udeliť nielen fyzická, ale aj právnická osoba. Z hľadiska rozsahu plnomocenstva je potrebné poukázať na ustanovenie § 31 ods. 4 veta druhá OZ, ktoré upravuje možnosť udelenia plnomocenstva na viacero úkonov, ktoré (okrem podmienky písomnej formy) neurčuje žiadne pravidlo obmedzujúce počet alebo povahu úkonov, ktoré môžu byť predmetom plnomocenstva. Rozsah udeľovaného plnomocenstva je tak výlučne na vôli splnomocniteľa. Pokiaľ by bolo vôľou zákonodarcu akýmkoľvek spôsobom obmedziť alebo vylúčiť udelenie plnomocenstva pri právnických osobách, toto obmedzenie by bolo celkom iste vyjadrené v normatívnom texte Občianskeho zákonníka.

Právna oblasť: Občianske právo

Právny inštitút: Zastúpenie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 40/1964 Zb. – § 20, § 22, § 31

8. Kópia listín ako spôsobilý dôkazný prostriedok v konaní pred súdom

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 30bo/9/2019 zo dňa 16. 7. 2019

Anotácia:

Najvyšší súd SR rozhodoval v spore o zaplatenie xxx USD s príslušenstvom o odvolaní žalobcu proti medzitémnému rozsudku krajského súdu a rozhodol tak, že tento rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) medzitémnym rozsudkom rozhodol, že Zmluva o poskytnutí poradenských služieb (ďalej aj „Zmluva“) je neplatná. Medzi stranami sporu bolo sporné, či došlo k platnému uzatvoreniu Zmluvy medzi žalobcom a žalovaným 1/, pričom skonštatoval, že v spise nie je založený jej originál a originál Zmluvy nemajú ani strany sporu (resp. ich právni zástupcovia). Súd prvej inštancie dospel po náležitej úvahe k záveru, že v situácii – keď nemá k dispozícii originál Zmluvy – a pri povinnosti žalobcu, ktorý bol povinný nepochybne preukázať, že došlo k platnému uzavretiu zmluvy, je vo veci účelné rozhodnúť medzitémnym rozsudkom o neplatnosti Zmluvy.

Právna veta:

Pokiaľ ide o predloženie fotokópie (a nie aj originálu) Zmluvy v predmetnom spore, je nevyhnutné uviesť, že aj kópia listiny predstavuje spôsobilý dôkazný prostriedok, pričom je v zásade neprípustné, aby súd vyžadoval predloženie jej originálu, o to viac v prípade, ak nepredloženie originálu listiny súd pri svojom rozhodovaní sankcionuje jej neplatnosťou. Sankcionovanie nepredloženia originálu listiny jej neplatnosťou (okrem výnimky uvedenej v bode 28.3. nižšie) predstavuje neprípustnú svojvôľu zo strany súdu, keďže pre takýto postup nemá oporu v žiadnom zákonnom ustanovení.

Právna oblasť: Občianske právo

Právny inštitút: Právne úkony, Dokazovanie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 40/1964 Zb. – § 37 ods. 1

9. Nemožnosť doručovať rozhodnutie vyvesením na úradnej tabuli, ak má žalovaný evidovaný pobyt na adrese obecného úradu

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/47/2019 zo dňa 16. 7. 2019

Anotácia:

Okresný súd vydal rozsudok na plnenie. Žalovaná sa voči rozsudku odvolala. Odvolací súd odvolanie odmietol pre zmeškanie lehoty. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako C.s.p.) nakoľko súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Za nezákonné označila doručenie písomnosti vyvesením na úradnej tabuli súdu napriek tomu, že jej adresou je adresa obecného úradu obce, pričom túto adresu označil aj samotný žalobca. Žalovaná podala odvolanie, ktorému najvyšší súd vyhovel.

Právna veta:

Ako už bolo uvedené súd doručuje písomnosti stranám sporu na adresu, ktorú si sami zvolia. Pre určenie miesta doručenia písomnosti (pre určenie adresy) je rozhodujúce to, kde má adresát v čase doručovania písomnosti adresu trvalého pobytu (§ 106 ods. 1 písm. a/ C.s.p.). Za predpokladu, že žalobca uvedie adresu žalovaného priamo v žalobe (ako tomu bolo v prejednávanej veci), je žiadúce rešpektovať žalobcom označenú adresu, keďže treba vychádzať z predpokladu, že žalobca miesto pobytu žalovaného pozná. Odvolanie, ktoré podala žalovaná, resp. jej právny zástupca 28. februára 2018 (po tom, čo si zadovážila zo súdneho spisu fotokópiu celého spisu, resp. keď sa dozvedela o obsahu samotného rozsudku č. k. 39 C 217/2016-25), podľa názoru dovolacieho súdu treba považovať za účinne podané, aj keď k nemu došlo ešte pred doručením rozsudku, teda ešte pred začatím plynutia odvolacej lehoty (viď Zborník IV s. 764).

Právna oblasť: Civilné právo procesné

Právny inštitút: Doručovanie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 253/1995 Z. z. – § 5
160/2015 Z. z. – § 106

10. Sprístupňovanie osobných údajov zo súdneho spisu

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžik/2/2017 zo dňa 19. 6. 2019

Anotácia:

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca – ochranca práv spotrebiteľov o. z. domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného okresného súdu ako povinnej osoby. Žalobca infožiadosťou požadoval od okresného súdu živé súdne konania v ktorých vystupujú konkrétni účastníci konania. Okresný súd rozhodol v časti o neposkytnutí požadovaných informácií. Žalovaný sa stotožnil s argumentáciou prvostupňového orgánu verejnej správy, že poskytnutím požadovaných informácií v časti identifikácie žalobcu a žalovaného v rozsahu meno, priezvisko a bydlisko by došlo k porušeniu ochrany osobných údajov fyzických osôb, zaručenej v § 9 ods. 1 a 2 zákona o slobode informácií. Najvyšší súd kasačnú sťažnosť zamietol.

Právna veta:

Krajský súd považuje za správne, keď žalovaný ako povinná osoba dospel k záveru, že poskytnutie údajov o fyzickej osobe, v rámci poskytovanej informácie evidenčného charakteru, v rozsahu meno, priezvisko a bydlisko, je z pohľadu zachovania princípov ochrany osobných údajov neprípustné, a preto v tomto rozsahu informáciu neposkytol. Taktiež sa stotožnil aj s názorom žalovaného, ktorý v rámci odvolacieho konania vyhodnotil, že nemožno sprístupniť ani informáciu o mene a priezvisku dotknutej fyzickej osoby. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sži/28/2013, podľa ktorého meno a priezvisko samy o sebe ešte nevyhnutne nemusia byť znakom tvoriacim určiteľnosť fyzickej osoby, tvoria však 90% identity subjektu, a preto v spojení s ďalšími, aj nepatrnými znakmi, môže byť naplnená určiteľnosť osoby. Krajský súd ako príklad údaju spôsobilého bližšie určiť fyzickú osobu uviedol údaj o miestnej príslušnosti súdu, pričom tiež poukázal na to, že miestna príslušnosť v konaniach, o ktorých žalobca žiadal poskytnúť informácie, nemusí byť zachovaná a súd na ňu prihliada len na námietku, možno však predpokladať, že v prevažnej väčšine je zachovaná.

Právna oblasť: Správne právo

Právny inštitút: Ochrana osobných údajov, Právo na informácie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 211/2001 Z. z. – § 9 ods. 1 a 2

11. K možnostiam kontraktácie v súvislosti s uzatvorením dohody podľa § 262 Obchodného zákonníka

Uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 10Co/11/2018 zo dňa 27. 9. 2018

Anotácia:

Súd prvej inštancie vyhodnotil Zmluvu o nájme dopravného prostriedku zo dňa 28. 09. 2012 a Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 08. 11. 2012 ako absolútne neplatný právny úkon s tým, že pri výbere spoločnosti, od ktorej si poškodený náhradné motorové vozidlo prenajme, rovnako aj výber typu náhradného motorového vozidla a ceny za akú si ho prenajme, ide o subjektívnu vôľu osoby, ktorá si vozidlo zapožičia s tým, že samotný L. T. T. pri svojej výpovedi uviedol, že relevantnou skutočnosťou pri jeho výbere bolo to, že mu tzv. lovec nehôd oznámil, že za náhradné motorové vozidlo nebude nič platiť, keď aj žalobca vo Všeobecných obchodných podmienkach Zmluvy o nájme dopravného prostriedku uvádza, že v prípade poistnej udalosti, hradí nájom náhradného vozidla poisťovňa vinníka, z čoho vyplýva, že poškodený nemal záujem na odplatnom poskytnutí náhradného motorového vozidla zo strany žalobcu, a preto nemohlo dôjsť k#platnému uzatvoreniu nájmovej zmluvy, či už v zmysle Obchodného zákonníka a ani podľa Občianskeho zákonníka, a preto ak zmluvné strany uzatvorili Zmluvu o nájme dopravného prostriedku, tak takáto zmluva obchádza zákon a ide o absolútne neplatný právny úkon.

Právna veta:

- I. Ustanovenie § 262 dáva možnosť stranám konkrétneho záväzkového vzťahu dohodnúť sa, že na ich vzťah sa bude vzťahovať režim Obchodného zákonníka, a to aj v prípadoch, keď v zmysle § 261 tento vzťah nemožno podriaďiť režimu Obchodného zákonníka. Zákon dáva možnosť dohodou rozšíriť aplikovateľnosť Obchodného zákonníka. Môže ísť o prípady, keď subjektmi na oboch stranách záväzkového vzťahu sú nepodnikatelia a v konkrétnom prípade bude pre nich výhodnejšie podriaďiť vzťah, ktorý zakladajú, režimu Obchodného zákonníka. Takisto však (a pravdepodobne častejšie), pôjde o prípad, keď aspoň na jednej strane bude podnikateľ. Aj inominálny kontrakt uvedených subjektov možno podriaďiť režimu Obchodného zákonníka. Treba mať na pamäti, že aj keď si strany dohodou zvolia aplikovateľnosť Obchodného zákonníka, na tie vzťahy, ktoré Obchodný zákonník neupravuje, sa budú aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, keď ustanovenie o forme dohody o voľbe režimu Obchodného zákonníka (§ 262 ods. 2) je kogentné. K otázke, ako má byť voľba práva v zmluve vyjadrená, či v písomnej dohode o voľbe práva v zmysle § 262 musí byť výslovne uvedené, že tento zmluvný vzťah, ktorý nespadá pod vzťahy uvedené v § 261, sa spravuje Obchodným zákonníkom, alebo stačí, ak sa v úvodných ustanoveniach zmluvy uvedú ustanovenia Obchodného zákonníka, ktorými sa zmluva spravuje (napr. § 409 až 475 OBZ), pričom spravidla sa týmto druhým spôsobom vyjadruje voľba Obchodného zákonníka vo formulárových zmluvách s tým, že v týchto prípadoch je rozhodujúci úmysel účastníkov zmluvného vzťahu smerujúci k voľbe práva a jasnosť a jednoznačnosť prejavu vôle oboch účastníkov.
- II. V praxi je často sporné, či sa voľba aplikovateľnosti Obchodného zákonníka musí týkať Obchodného zákonníka ako celku, alebo možno dojednať aj aplikovateľnosť len niektorých ustanovení Obchodného zákonníka. To treba v tejto súvislosti dôsledne rozlišovať. Na základe § 262 možno dohodnúť len aplikovateľnosť Obchodného zákonníka ako celku. Pokiaľ zmluvné strany chcú, aby sa na ich zmluvný vzťah aplikovali len niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, takéto riešenie nemožno vylúčiť. Nemožno to však urobiť s odvolaním sa na § 262. Nepôjde teda o voľbu pôsobnosti Obchodného zákonníka, ale o celkom iný inštitút, a to o vedľajšie zmluvné dojednania. Zmluvné strany môžu v zmluve odkázať na určité ustanovenia Obchodného zákonníka, a tým prejavíť spoločnú vôľu aplikovať ich na daný vzťah ako zmluvné dojednanie (tzv. nepriame zmluvné dojednanie). Tu však ide o inštitút občianskoprávnej zmluvy so všetkými dôsledkami vrátane viazanosti kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Niekedy sa vzťahy, pre ktoré si strany písomne dohodli aplikovateľnosť Obchodného zákonníka, označujú ako fakultatívne obchodné záväzkové vzťahy, prípadne sa hovorí o fakultatívnom pôsobení Obchodného zákonníka. Na rozdiel od obligatórnej pôsobnosti Obchodného zákonníka, ktorá sa viaže na tzv. relatívne obchodné záväzkové vzťahy (§ 261 ods. 1 a 2), absolútne obchodné záväzkové vzťahy (§ 261 ods. 6) a kombinované záväzkové vzťahy (§ 261 ods. 9).

Právna oblasť: Obchodné právo

Právny inštitút: Záväzkové vzťahy

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 513/1991 Zb. – § 262

12. Predžalobnú výzvu treba považovať za úkon jej vyhotovením a odoslaním; nezáleží na tom, či ju adresát prevezme

Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 11CoCsp/9/2020 zo dňa 7. 7. 2020

Anotácia:

Súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v časti uplatneného nároku na náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 33,04 eur s odôvodnením, že žalobca nepreukázal doručenie predžalobnej výzvy na zaplatenie žalovanému.

Právna veta:

Predžalobnú výzvu ako úkon právnej služby podľa §13a ods. 1 písm. d) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb je potrebné považovať za uskutočnenú jej vyhotovením a odoslaním adresátovi, pričom nie je rozhodujúce, či adresát uvedenú výzvu i prevezme.

Právna oblasť: Advokácia

Právny inštitút: Úkony právnej služby

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 655/2004 Z. z. – § 13a ods. 1 písm. d)
160/2015 Z. z. – § 251

13. K analogickému použitiu ustanovení o pracovnom pomere na dobu určitú na výkon funkcie starostu

Uznesenie Krajského súdu Žilina sp. zn. 30S/155/2019 zo dňa 17. 3. 2020

Anotácia:

Žalobou podľa § 45 ods. 3 v spojení s § 348 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej SSP) žiadal žalobca, aby súd zrušil uznesenie Obecného zastupiteľstva, pretože bol ním porušený § 2 ods. 2 zákona č. 253/1994 Z. z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest.

Napadnutím uznesením schválilo obecné zastupiteľstvo náhradu platu starostu za nevyčerpanú dovolenku.

Právna veta:

Čo sa týka žalobnej námietky, že v danom prípade ide o prípad, ktorý je možno analogicky subsumovať pod pojem „režimie pracovného pomeru“, správny súd sa s použitím tejto analógie nestotožnil. Odkaz na použitie analógie legis je upravený priamo v ustanovení § 2 ods. 2 z. č. 253/1994 Z. z. v poznámke 3) a to len pri pojme dovolenka. Na iné inštitúty pracovného práva sa tento legislatívny odkaz nevzťahuje. Okrem toho v § 2 ods. 1 je výslovná zmienka o tom, že funkcia starostu je verejná funkcia, ktorá sa nevykonáva v pracovnom pomere. Preto je analogické použitie Zákonníka práce v častiach upravujúcich pracovný pomer potrebné vylúčiť, a teda aj pokiaľ ide o použitie inštitútu opätovného uzavretia pracovného pomeru na dobu určitú. Tiež z právnej úpravy opätovného dohodnutia pracovného pomeru v § 48 Zákonníka práce vyplýva, že opätovné uzavretie pracovného pomeru na dobu určitú je vo svojej podstate výnimkou s konkrétnymi legislatívne upravenými podmienkami, ktorú nie je možné bez ďalšieho analogicky uplatňovať aj pre iný okruh účastníkov právneho vzťahu, ako je uvedený v Zákonníku práce.

Právna oblasť: Obecné zriadenie, Pracovné právo

Právny inštitút: Starosta, Pracovný pomer

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 253/1994 Z. z. – § 2
311/2001 Z. z. – § 48

14. K absencii identifikácie osoby podpísanej za zamestnávateľa v oznámení o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe

Rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 8Co/203/2019 zo dňa 26. 11. 2019

Anotácia:

Súd prvej inštalácie skúmajúc platnosť rozviazania pracovného pomeru žalovaným so žalobcom v skúšobnej dobe v intenciách týchto záverov odvolacieho súdu, doplnil dokazovanie výsluchom svedkov na zistenie okolností, za ktorých došlo k podpísaniu pracovnej zmluvy zo dňa 11.07.2003. Dospel k záveru, že žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci jeho tvrdenia o tom, že pracovnú zmluvu podpísal dňa 17.07.2003 a správne zohľadnil i tú skutočnosť, že je vysoko nepravdepodobné, že by žalobca začal vykonávať prácu bez podpísania pracovnej zmluvy a platového dekrétu, resp. že by pri podpísaní pracovnej zmluvy neuviedol skutočný dátum svojho podpisu. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že tvrdenia žalobcu neboli preukázané ani jeho výsluchom ako strany sporu na pojednávaní dňa 05.06.2008, žalobca vo svojej výpovedi neuviedol žiadne skutočnosti spochybňujúce podpísanie pracovnej zmluvy v deň nástupu do práce, a ani žiadne okolnosti týkajúce sa podpisovania pracovnej zmluvy dňa 17.07.2003. Žalobca v spore preukazoval toto svoje tvrdenie spochybňovaním výpovedí svedkov E.. Y. A. G.. R., ktorí však jeho tvrdenia vyvrátili. Súd prvej inštalácie tak náležite oprel svoj skutkový záver o tom, že k podpísaniu pracovnoprávných dokladov došlo v deň nástupu do práce, o svedecké výpovede E.. Y. A. G.. R. a tiež o písomné vyjadrenie personálnej riaditeľky Z. J..

Právna veta:

Písomná forma oznámenia o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe bola zachovaná hoci k vlastnoručnému podpisu konajúcej osoby nebolo uvedené meno a priezvisko osoby, ktorá ju za žalovaného podpísala a jeho neplatnosť nespôsobuje ani absencia identifikácie tejto osoby jej funkciou.

Právna oblasť: Pracovné právo

Právny inštitút: Skúšobná doba

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 311/2001 Z. z. – § 59 ods. 1 písm. d), § 72

15. K používaniu superlatívov v súvislosti s klamivosťou reklamy

Uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 4Cob/89/2019 zo dňa 13. 6. 2019

Anotácia:

Predmetom sporu bol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia voči žalovanému, v ktorom žalobca žiadal, aby súd nariadil žalovanému zdržať sa akéhokoľvek ďalšieho šírenia a používania reklamnej kampane, v ktorej sa označuje ako „NAJspoľahlivejší internetový obchod“, „NAJpohodlnejšie reklamácie“, „NAJrýchlejšie doručenie“, „NAJširšia ponuka produktov“, „NAJvychytanejšia mobilná aplikácia“, „NAJlepšia zákaznícka podpora“ a zároveň žiadal, aby žalovaný odstránil reklamnú kampaň, v ktorej sa označuje uvedenými superlatívmi zo svojej webovej stránky, zo všetkých billboardoch, ako aj odstrániť videá reklamnej kampane, v ktorých sa označuje uvedenými superlatívmi z internetového serveru www.youtube.com, a to hlavne z kanála „Alza Reklama“ a z iných internetových zdrojov. Zároveň žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na náhradu trov konania žalobcovi.

Právna veta:

Výrazy ako „najchutnejší“, „najlepšie“, „najkrajšia“ či „jedinečná“ sa v reklame už udomácnili a súdna prax ukazuje, že nejde o nekalú praktiku. Väčšinou ide o bežné reklamné preháňanie. Bežné reklamné zveličovanie je súčasťou reklamných kampaní a je namieste, ak nie je klamaním spotrebiteľa. To, že žalovaný v rámci reklamnej kampane využil superlatívy a reklamné preháňanie, nezakladá rozpor s dobrými mravmi, privodiť ujmu iným súťažiteľom.

Právna oblasť: Obchodné právo

Právny inštitút: Reklama

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 513/1991 Zb. – § 45